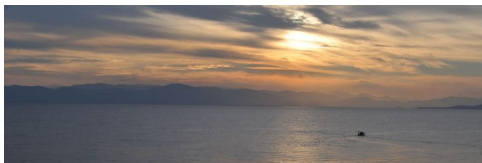

Μιλούσα, χθες τηλεφωνικά, με πρόσωπο που εκτιμώ κι από όσο καταλαβαίνω, αυτό, είναι αμοιβαίο. Το γοητευτικό της υπόθεσης είναι, ότι η σχέση μας δεν έχει ούτε χρονικό βάθος, ούτε πλατφόρμα κοινών εμπειριών. Εννοώ ότι δεν έχουμε συνυπάρξει ως συμμαθητές, συμφοιτητές, σειρούλες στο στράτευμα, συνάδελφοι, ή γείτονες. Τίποτα. Ήμαστε απλώς συνομήλικοι και οι ζωές μας τμήθηκαν, τυχαία, πριν τρία χρόνια. Έκτοτε έχουμε ανταλλάξει απόψεις και εκτίμηση.

Το εξίσου καλό είναι ότι κανείς δεν προσπάθησε να αξιοποιήσει αυτή τη σχέση. Δεν γνωρίζω που κατοικεί, δεν ξέρει που είναι το σπίτι μου. Μοιραστήκαμε ένα μόλις κοινό τραπέζι και αυτό επαγγελματικό, μαζί με άλλους έξι συνδαιτυμόνες. Η χθεσινή κουβέντα λοιπόν, ήρθε για ένα τρίτο πρόσωπο, που κανείς μας δεν συμπαθούσε. Αιτία, ήταν ο θεσμικός ρόλος του σε κάτι που μας αφορούσε. Ήταν, είναι ο λόγος που κάποια πράγματα που αγαπούσαμε πήγαιναν στραβά.

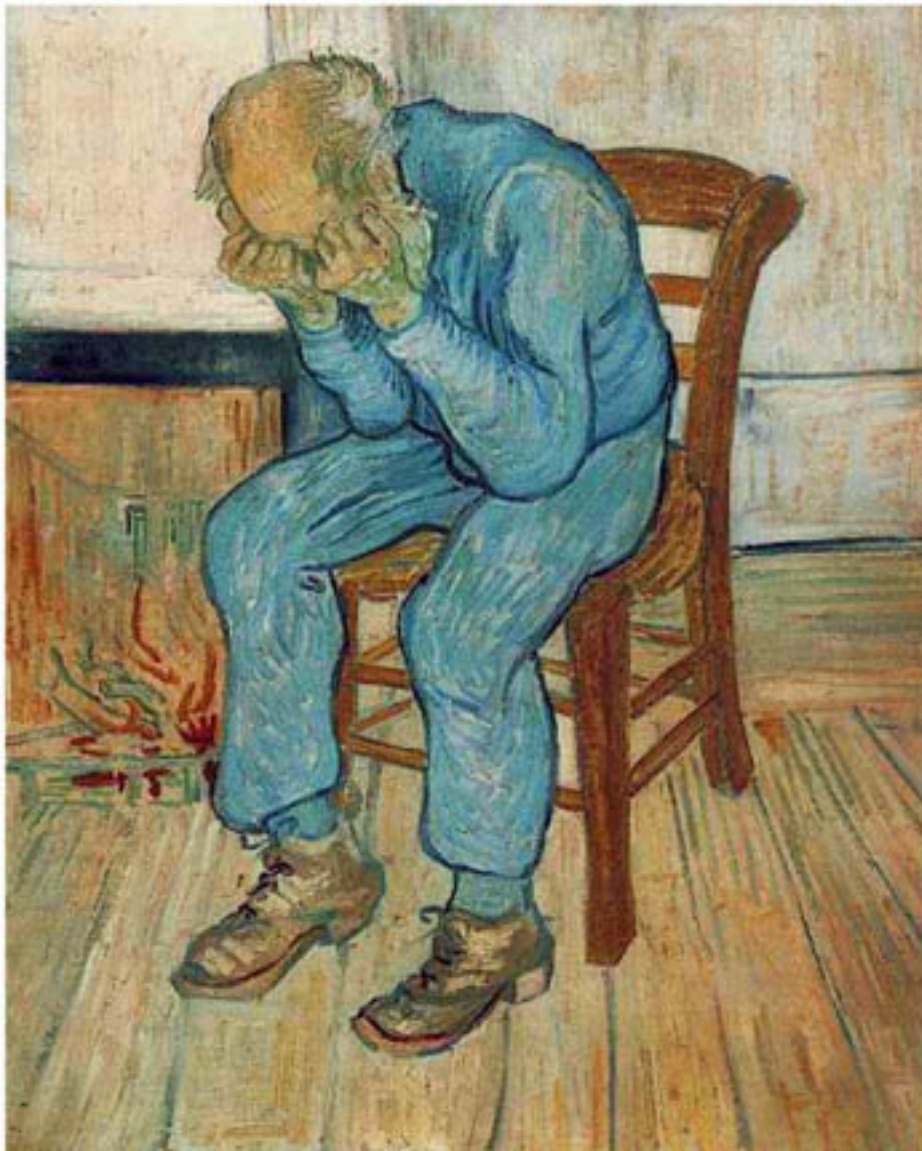
Μου είπε λοιπόν ότι αναγκάστηκε να τον συναντήσει, ότι ήταν γερασμένος, ότι δεν ήταν καλά στην υγεία του, και όλα αυτά του έβγαλαν ένα συναίσθημα λύπης.

Έχω νιώσει ακριβώς έτσι, έντονα μάλιστα, για άλλα πρόσωπα που τους έδωσα χώρο να μου απαυτώσουν μερικές πολύ αγαπημένες γωνιές της ζωής μου. Ατυχώς το πράγμα επεκτάθηκε και η μόλυνση πέρασε και σε πιο ζωτικά σημεία της. Μετά από δεκαετίες όπου καμιά δικαιοσύνη δεν αποδόθηκε, οι συνθήκες με φέρνουν στο ίδιο συναίσθημα. Της λύπης. Μπροστά σε αυτά τα γερασμένα, ταλαίπωρα ανθρώπινα ερείπια νιώθω λύπη. Υπάρχουν διάφορες περιπτώσεις. Όπως:

Εις εξ αυτών, άκληρος, παράδειγμα επιθετικής ανασφάλειας και μέγας ηθοποιός μπαινοβγ αίνει παραμορφωμένος στα χειρουργεία, με μια σύντροφο που την κακοποιούσε τα μέγιστα, επί μακρόν.

Έτερος, υπόδειγμα μοχθηρίας σέρνεται στα δικαστήρια πάνω σε οικονομικές αντιδικίες με τα σπέρματά του, αφού σημάδεψε τη ζωή του με πολύ χρήμα, περισσότερη κακία και θάνατο.

Άλλος άκληρος, στο βαθύ φάσμα της διπολικής του διαταραχής, ξοδεύει με πάθος τα τελευταία δείγματα φθόνου και φανατικής ανακυβίστησης, στα cafe και στα μέσα κοινωνικής διαδικτύωσης.

Κι όλα αυτά γιατί; Για λίγα ή πολλά χρήματα ακόμα, για λίγη λάμψη περισσότερη. Για μια

δόση αρρωστημένης αναγνωρισιμότητας. Κι όσο μπούκωναν με αυτά, τόσο στράγγιζε η ζωή τους.

Η εικόνα τους σήμερα είναι ο ορισμός της θλίψης. Κι 'μείς ξεχνάμε τις μικρότητές τους, το όργιο φιλαυτίας τους, και κυρίως όσα ισοπέδωσαν, όσα κούρσεψαν από όπου πέρασαν. Ταυτόχρονα αφήνουμε ελεύθερη, κάποια αόριστη χριστιανικότητα να τους καλύψει με τη δική μας λύπη.

Θα μείνει το ερώτημα αν ο κόσμος γίνεται έτσι καλύτερος με τη δική μας λύπη, ή αν βαθιά μέσα τους, αυτά τα ανθρώπινα συντρίμια μας θεωρούν ακόμα μαλάκες. Δεν μιλάμε για συγχώρεση. Αυτό είναι ένα άλλο, μεγαλύτερο, δυσκολότερο κεφάλαιο. Μιλάμε για λύπη. Αν και ως συναίσθημα, είναι ανεξέλεγκτη. Εκλύεται αυτογενώς, αυθόρμητα. Ανθρώπινα. Ιδιότητα που απουσίαζε από τα παραδείγματα μας.

Ηλικιωμένος σε κατάσταση λύπης. Vincent van Gogh.

Λάδι σε καμβά, φιλοτεχνημένο την άνοιξη του 1890, στο Saint-Rémy.

Εκτίθεται στο μουσείο Kröller-Müller, στο Otterlo της Ολλανδίας